

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobce: **Roman Hypša**, IČO: 610 268 24, se sídlem Na Okrouhlíku 2045/25, Praha, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2021, č. j. 8 A 185/2018-54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti v záhlaví uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým městský soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2018, č. j. 79/2018-190-TAXI/7. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o formulačních změnách výroku rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 1. 2018, č. j. MHMP 123038/2018, ve zbytku však prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Předmětem správního řízení bylo uložení sankce za porušení ustanovení § 21 odst. 3 písm. e), f), g) a h) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném do 4. 10. 2017 (dále jen „zákon o silniční dopravě“), a naplnění skutkových podstat přestupků podle ustanovení § 35 odst. 2 písm. p), q), r) a s) tohoto zákona. Uvedených přestupků se stěžovatel dopustil tím, že při dvou různých přepravách formou taxislužby nezajistil, aby byly v taxamtru nastaveny údaje o čase odpovídající skutečnosti, aby údaje z taxamtru byly viditelné a čitelné z míst přepravovaných osob, aby jako řidič taxislužby pořídil záznam o přepravě jako výstup z tiskárny taxamtru a v obou případech nezajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy do paměti taxamtru. Poté, co byl stěžovatel seznámen s protokoly

o kontrole taxislužby, správní orgán I. stupně postupně zahájil dvě správní řízení, která usnesením ze dne 30. 10. 2017, č. j. MHMP 1702904/2017, spojil a posléze za zjištěná porušení zákona stěžovateli uložil pokutu ve výši 100 000 Kč a stanovil mu povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

II. Rozhodnutí městského soudu

[2] Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou u městského soudu, ve které namítal, že žalovaný postupoval nezákonně, neboť o jeho námitce podjatosti rozhodl teprve v rozhodnutí ve věci samé, dále brojil proti porušení zásady absorpce a zásady *ne bis in idem*, nepřiměřené výši pokuty a nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Městský soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Podle městského soudu žalovaný nepochybil, pokud námitku podjatosti úředních osob rozhodujících u obou správních orgánů vypořádal pouze v rozhodnutí ve věci samé. V souladu s § 14 odst. 2 (nyní odst. 3) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se totiž k námitce podjatosti nepřihlíží, pokud účastník řízení o důvodech podjatosti prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu ji neuplatnil. Stěžovatel námitku podjatosti uplatnil teprve v odvolacím řízení, ačkoliv za důvod podjatosti považoval skutečnost, že jsou dle jeho názoru rozhodující úřední osoby odměňovány podle výše uložených pokut, což výslovně označil za obecně známou skutečnost. Pokud se však jedná o obecně známou skutečnost, musel s ní být jako řidič pražské taxislužby obeznámen již dříve, a tedy stěžovatel uplatnil námitku podjatosti opožděně.

[4] Městský soud nepřisvědčil ani stěžovateli námitce rozporu rozhodnutí s absorpční zásadou. Sice byla stěžovateli v posuzovaném řízení uložena pokuta za porušení zákona o silniční dopravě a zároveň za překročení nejvyšší povolené ceny jízdy i pokuta za porušení povinností stanovených zákonem č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“), nebylo však možno ani vést společné řízení ani použít absorpční zásadu vzhledem k tomu, že oba spáchané přestupky spadaly do zcela odlišného odvětví veřejného práva a k řízení o odvolání byly příslušné různé správní orgány. Nebyla porušena ani zásada *ne bis in idem*, neboť byl stěžovatel trestán v obou případech za různé skutky – jednak účtoval za poskytování taxislužeb vyšší než povolenou cenu, čímž porušil zájem na poskytování taxislužeb v souladu s cenovými předpisy, a jednak nevydal doklad o zaplacení jízdného jako výstupu z tiskárny taxametru, čímž byl porušen zájem na transparentní kontrole služeb.

[5] Ani při určení výše pokuty správní orgány nepochybily. Městský soud nepřistoupil na bagatelizaci vyčítaného stěžovatelova jednání a považoval za irrelevantní srovnání s peněžitými tresty za trestné činy. Stěžovatel neosvětlil své osobní majetkové poměry, a z ničeho tedy nevyplývalo, že by měla být určena výše pokuty pro stěžovatele likvidační. Pokuta byla uložena v dolní pětině zákonné sazby a ani její absolutní hodnota nevzbuzuje dojem absolutní nepřiměřenosti či ekonomické likvidace stěžovatele. Pokuta zajisté nebyla zanedbatelná, to ovšem nebylo ani stěžovatelovo protiprávní jednání, neboť ačkoliv není škoda způsobená jednomu zákazníkovi nikterak závažná, zákonodárce dané jednání z principiálního hlediska postihuje nemalými pokutami, aby od páchání přestupkové činnosti odrazoval.

pokračování

[6] Rovněž výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně (po úpravě provedené žalovaným) byl podle městského soudu srozumitelný a jednoznačně z něj vyplývalo, jakého přestupku se stěžovatel dopustil a jak jej spáchal.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Stěžovatel proti rozsudku městského soudu brojí kasační stížností a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Namítal, že se měl městský soud z úřední povinnosti zabývat novelizací zákona o silniční dopravě, k níž došlo v době řízení o žalobě. V nové úpravě zcela chybí § 21 odst. 3 písm. e), f), g) a h) zákona o silniční dopravě, přičemž tato ustanovení v předchozím znění určovala povinnosti, jejichž porušení bylo stěžovateli kladeno za vinu, a dále § 35 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě, podle něhož byla určena sankce, nyní stanoví: „*Nevede evidenci zprostředkovaných přeprav podle „21e odst. 2“.*“

[8] Dále stěžovatel uvedl, že „*v podané žalobě namítal, že v průběhu řízení vznesl námitku podjatosti, o které nebylo zákonným způsobem rozhodnuto, žalovaný se k ní toliko vyjádřil ve svém rozhodnutí.*“

[9] Co se týče vypořádání jeho námítky ohledně rozporu rozhodnutí s absorpční zásadou, stěžovatel uvedl, že je rozsudek městského soudu v tomto ohledu nepřezkoumatelný, neboť neposkytuje odpověď na jeho výtky, že správní orgán I. stupně „*vedl o všech přestupcích společné řízení, což je samo o sobě nezákonné, nebyly-li splněny podmínky pro projednání ve společném řízení*“ a že musel stěžovatel platit dvakrát náhradu nákladů řízení. Dále nesouhlasil s názorem městského soudu, že nebyl dán prostor, aby byly přestupky podle zákona o cenách a přestupky podle zákona o silniční dopravě projednány ve společném řízení. V řízení podle zákona o cenách byl stěžovatel trestán za to, že účtoval cestujícím vyšší cenu, než jakou povolovaly právní předpisy; v řízení v nyní posuzované věci byl mj. stížen za to, že nepořídil záznam o přepravě v souladu s předpisy, neboť tento výpis neobsahuje číslo použité sazby, jakož i za to, že v taxamtru byla zaznamenána jiná hodnota o ujeté vzdálenosti, než jaká byla skutečná. Není možné, aby sankce nebyla absorbována, když jedno jednání má původ v druhém jednání, je vzájemně fakticky konzumováno a jeden z přestupků je přímým následkem přestupku druhého.

[10] Sankce byla podle stěžovatele vyměřena též v rozporu se zákazem dvojího přičítání. Nebylo možno mu klást k tíži při stanovení sankce, že byl zákazník poškozen na ceně jízdného, když právě za to byl trestán v řízení podle zákona o cenách. Odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 2. 2020, č. j. 2 As 23/2019-34, z něhož dovodil, že přestupci nelze klást k tíži skutečnosti, které jsou pojmovým znakem skutkové podstaty přestupku. Samotná výše pokuty je nepřiměřená už jen při porovnání maximálních výší pokut a peněžitých trestů, které lze uložit za mnohem nebezpečnější jednání (trestný čin krádeže nebo řízení pod vlivem návykové látky). Odůvodnění výše pokuty pak musí odpovídat uložené pokutě, přičemž odůvodnění správních orgánů by pasovalo klidně i na pokutu dvojnásobnou. Správní orgány rovněž pochybily tím, že stěžovateli přičítaly k tíži úmyslné spáchání přestupku, ačkoliv úmysl nebyl prokázán ani nebyl konstatován ve výroku rozhodnutí. Stěžovatel zdůraznil, že žalovaný sám ve svém rozhodnutí uznal, že skutek, za nějž byl stěžovatel trestán v nyní posuzovaném řízení a v řízení podle zákona o cenách, byl totožný, a přitom v rozporu s § 37 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

o odpovědnosti za přestupky“), nepřihlédl při určení výše pokuty k sankci uložené stěžovateli v řízení podle zákona o cenách.

[11] Stěžovatel dále namítal, že byl výrok rozhodnutí správních orgánů nesrozumitelný, neboť z něj nevyplývá, zda je trestán jako dopravce, nebo jako řidič. Jedná se o tak závažnou vadu rozhodnutí, že v jejím důsledku není možno rozhodnutí přezkoumat, a městský soud tedy byl povinen rozhodnutí žalovaného zrušit *ex offio*.

[12] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel vyslovil nesouhlas se zveřejněním osobních údajů svých a svého zástupce na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. K první stěžovatelově námitce uvedl, že v důsledku novelizace zákona o silniční dopravě nedošlo k vypuštění povinností, za jejichž porušení byl stěžovatel sankcionován, ale pouze k jejich přemístění v rámci zákona. Trestnost stěžovatelova jednání tedy nezanikla. Nebyla porušena ani absorpční zásada, neboť předpisy cenové regulace představují zcela odlišnou oblast veřejné správy a chrání jiné zájmy než zákon o silniční dopravě. Co se týče porušení zákazu dvojího přičítání, žalovaný zdůraznil, že stěžovateli nebylo přičítáno k tíži, že spáchal přestupek podle zákona o cenách, nýbrž to, že se porušení tohoto zákona snažil zakrýt právě jednáním v posuzované věci (jednoduše řečeno manipulací s taxametrem). Rozmezí výše pokuty podle typové závažnosti přestupku určuje zákonodárce, přičemž v daném případě je poměrně vysoká horní hranice dána mj. absencí jiného druhu trestu (např. zákazu řízení či činnosti) a také tím, že je spáchán podnikající osobou. Dále žalovaný uvedl, že při rozhodování úmysl spáchat přestupek nebral v potaz. Ani výrok rozhodnutí podle žalovaného nebylo možno považovat za nesrozumitelný – skutečnost, že je v něm uveden stěžovatel někdy jako dopravce a někdy jako řidič, vychází z konstrukce zákona, neboť dopravce je povinen zajistit plnění povinností řidičem, přičemž stěžovatel byl zároveň dopravce i řidič.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Stěžovatel předně namítal, že se městský soud nezabýval změnou aplikovaného zákona, k níž došlo během řízení o žalobě, ačkoliv tak měl učinit z úřední činnosti. Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud není povinen zahrnout do odůvodnění rozsudku veškeré své úvahy, nýbrž pouze ty, které jsou pro rozhodnutí ve věci relevantní. V nyní posuzované věci bylo stěžovateli kladeno za vinu, že nezajistil, aby v taxamtru byly nastaveny údaje a hodnoty odpovídající skutečnosti, aby zobrazované údaje z taxamtru byly čitelné a viditelné z místa přepravované osoby, aby při provozování taxislužby její řidič řádně obsluhoval taxametr a zajistil zaznamenání skutečného průběhu

pokračování

přepravy a aby řidič taxislužby ihned po ukončení přepravy pořídil jako výstup z tiskárny taxamtru záznam o přepravě, a porušil tedy povinnosti stanovené v § 21 odst. 3 písm. e), f), g) a h) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 4. 10. 2017. Stěžovatel má pravdu, že ustanovení tohoto označení již v aktuálně účinném znění zákona nejsou, nicméně doslovně stejné povinnosti jsou uvedeny v § 21 odst. 4 písm. e), f), g) a h). Rovněž ustanovení o výši pokuty zůstalo bez věcné změny, pouze již není v § 35 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě, nýbrž v odst. 9 písm. b) téhož ustanovení. O zániku trestnosti jednání či změně sankce tedy v žádném případě nelze hovořit a městský soud ani neměl důvod z úřední povinnosti tuto problematiku vysvětlovat v odůvodnění napadeného rozsudku.

[17] Ke stěžovatelovu žalobnímu bodu, v němž poukazoval na nesprávný postup žalovaného po uplatnění námitky podjatosti, městský soud uvedl, že byla námitka podjatosti uplatněna opožděně, a tedy se k ní nemělo přihlížet. Na takovou argumentaci stěžovatel reaguje prostým konstatováním, že vznesl námitku podjatosti, na kterou žalovaný zareagoval teprve v rozhodnutí o věci samé. Vůbec tedy nepolemizuje se závěrem městského soudu o opožděnosti námitky, což je však vzhledem k tomu, že je řízení o kasační stížnosti ovládáno dispoziční zásadou, jeho základní procesní povinností. Nejvyššímu správnímu soudu nenáleží domýšlet jeho argumentaci a v zásadě mu tak nezbývá než odkázat na odůvodnění městského soudu a konstatovat, že byla námitka podjatosti vznesena opožděně – plně proto postačí poukaz na tuto skutečnost až v rámci odůvodnění rozhodnutí ve věci samé.

[18] Ani ohledně tvrzeného porušení absorpční zásady se Nejvyšší správní soud nemá důvod odchýlit od názoru městského soudu. Absorpční zásada je zakotvena v § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle jehož věty první „[z]a dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný.“ Podmínkou pro užití zásady absorpce je tedy možnost vedení společného řízení o více přestupcích. Podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky „[p]okud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení.“

[19] Jak je patrné z právě citovaného ustanovení, podmínkou pro vedení společného řízení je, (i) aby oba přestupky spadaly do stejné oblasti veřejné správy a (ii) aby byly předmětem řízení u téhož správního orgánu. Přestupky, které byly kladeny stěžovateli za vinu v nyní posuzované věci, do stejné oblasti veřejné správy jako přestupky podle zákona o cenách nespádají, oba předpisy chrání v konkrétním případě zcela odlišné zájmy: zatímco zákon o silniční dopravě chrání zájem na transparentní kontrole služeb, zákon o cenách chrání zájem na poskytování taxislužeb v souladu s cenovými předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44, č. 1038/2007 Sb. NSS). Rovněž nelze hovořit o příslušnosti stejných správních orgánů, když pro řízení o přestupcích podle zákona o cenách a podle zákona o silniční dopravě jsou v druhém stupni příslušné různé správní orgány.

[20] V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2021, č. j. 3 As 150/2021-59, který v situaci, kdy byl namítán rozpor se zásadou absorpce v případě, kdy správní orgán vedl řízení o přestupku podle zákona o cenách a nevedl řízení společně s řízením o přestupku podle zákona o silniční dopravě, uvedl:

„Žalovaný naopak správně ve vyjádření ke kasační stížnosti podotkl, že k odvolacímu řízení ve věcech obou pokut byly příslušné různé odvolací správní orgány, nemohlo tak být vedeno společné řízení a nemohla být ani aplikována absorpční zásada, jak bez dalšího zdůvodnění stěžovatel namítal v kasační stížnosti. Už vůbec pak nelze uvažovat o porušení zásady ne bis in idem, neboť jakkoli byly tyto delikty zjištěny v rámci jedné kontroly a rozhodoval o nich v prvním stupni magistrát, jednalo se o různé skutky posuzované podle odlišných předpisů [...]“.

[21] Ani dalším dílčím výhradám týkajícím se především nedostatků odůvodnění napadeného rozsudku nemohl zdejší soud přisvědčit. Městský soud sice výslovně nereagoval na stěžovatelův argument, že byl nucen zaplatit náhradu nákladů řízení dvakrát, a nikoliv pouze jednou, to je však zřejmým následkem skutečnosti, že nebylo možno vést společné řízení o přestupcích podle zákona o silniční dopravě a o přestupcích podle zákona o cenách. Nejvyšší správní soud též nerozumí stěžovatelově námitce, že správní orgán I. stupně „vedl o všech přestupcích společné řízení, což je samo o sobě nezákonné, nebyly-li splněny podmínky pro projednání ve společném řízení“, neboť správní orgán I. stupně nevedl společné řízení o všech přestupcích, nýbrž pouze o přestupcích podle zákona o silniční dopravě, pro což splněny podmínky byly (splněním těchto podmínek se ostatně městský soud podrobně zabýval a stěžovatel jeho argumenty nezpochybňuje); naopak nevedl řízení o přestupcích podle zákona o silniční dopravě společně s přestupky podle zákona o cenách. Pokud stěžovatel touto námitkou ve skutečnosti mířil na to, že správní orgán I. stupně provedl jediné ústní jednání o všech přestupcích zároveň (tedy jak o přestupcích podle zákona o cenách, tak o přestupcích podle zákona o silniční dopravě), pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že žaloba obsahuje pouhou poznámku o domnělé nezákonnosti takového postupu, aniž by jakkoliv specifikovala, jak (a zda vůbec) se má projevit na (ne)zákonnosti rozhodnutí ve věci samé. Městský soud tedy neměl důvod se k takto formulované poznámce vůbec vyjadřovat, vůbec ji pak nemohl považovat za samostatný žalobní bod.

[22] Nejvyšší správní soud dále dodává, že konání jednoho ústního jednání pro různá řízení v dané situaci mohlo jen stěží představovat vadu, jejímž následkem by mohla být nezákonnost rozhodnutí ve věci samé: stěžovatel se ústního jednání neúčastnil ani se z něj neomluvil a z ničeho nevyplývá, že by byla možnost jeho procesní obrany takovým postupem jakkoliv dotčena. Při ústním jednání, které bylo společné pro obě vedená řízení o přestupcích stěžovatele, došlo pouze k provedení důkazů – výslechu svědků. Nejvyšší správní soud již přitom ve své judikatuře dospěl k závěru, že správní orgány mohou přejímat skutková zjištění z jiných řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2013, č. j. 6 Ads 163/2012-24, pro přejímání zjištění z řízení o přestupku podle zákona o cenách do řízení o přestupku podle zákona o silniční dopravě pak srov. rozsudek NSS ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 266/2014-41). Pokud tedy byl důkaz „sdílen“ ve dvou různých řízeních, aniž by bylo stěžovateli zamezeno v možnosti procesní obrany, nelze správním orgánům ničeho vytknout.

[23] Stěžovatel dále namítal, že v rozporu se zásadou dvojího přičítání mu bylo při stanovení výše pokuty kladeno k tíži, že spáchal přestupek podle zákona o cenách. Správní orgány však nebraly při stanovení výše pokuty v potaz, že spáchal přestupek podle zákona o cenách, nýbrž to, že účtoval jinou částku, než jaká byla uvedena v záznamu o přepravě, přičemž správním orgánům tvrdil, že byla účtována částka dle údaje na taxametu, a tedy se snažil své protiprávní jednání zastříti. Zároveň stěžovateli nebylo přičítáno jako přítěžující okolnost nic, co by bylo pojmovou součástí skutkové podstaty. Účtování jiné částky, než

pokračování

jaká byla uvedena na záznamu o přepravě, totiž není součástí žádné ze skutkových podstat přestupků, které byly stěžovateli kladeny za vinu, tzn. veškeré tyto přestupky lze spáchat, aniž by byla účtována jiná částka, než jaká je uvedena na záznamu o přepravě. Nejvyšší správní soud ostatně již ve své judikatuře dospěl k závěru, že přestupky provozovatele taxislužby podle zákona o silniční dopravě spočívají v jiných skutcích než přestupky podle zákona o cenách, pročež dvě různá stíhání založená na jediné kontrole neporušují zásadu *ne bis in idem* (srov. výše citovaný rozsudek č. j. A 6/2003-44).

[24] S tímto náhledem je nutno odpovědět i na stěžovatelovu dílčí námitku, že správní orgány měly při stanovení výše pokuty zohlednit pokutu uloženou v řízení o přestupku podle zákona o cenách. Jak uvádí § 37 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky, na nějž odkazuje stěžovatel (důraz přidán): *„Při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména [...] f) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku.“* V jednotlivých řízeních o přestupcích stěžovatele se ovšem nejednalo o totéž protiprávní jednání, nýbrž různá protiprávní jednání – na straně jedné šlo o neplnění povinností dopravce při používání taxamtru a na straně druhé stálo účtování vyšší částky, než jaká byla povolena podle zákona o cenách. Z okolností případu nevyplývalo, že by byla uložena pokuta pro stěžovatele likvidační, a měl-li tedy zato, že se pokuta likvidační stane například v součtu s pokutou uloženou v řízení o přestupku podle zákona o cenách, bylo na něm, aby svou majetkovou a osobní situaci správním orgánům osvětlil (ke zjišťování osobních a majetkových poměrů pachatelů přestupků blíže srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS).

[25] Nejvyšší správní soud dále nerozumí stěžovatelovu tvrzení, že mu bylo přičteno k tíži, že spáchal přestupek úmyslně. Z rozhodnutí správních orgánů totiž nic takového nevyplývá, neboť o takové přitěžující okolnosti v odůvodnění svých rozhodnutí vůbec nehovoří.

[26] Ani stěžovatelova argumentace, že je sankce nepřiměřená s ohledem na sankce ukládané za jiné trestné činy a přestupky, není přílehavá. V tomto ohledu zdejší soud poznamenává, že je na zákonodárci, aby stanovil smysluplná rozmezí pokut a peněžitých trestů. Je třeba též mít na paměti, že zákonodárce disponuje mnohem širším výběrem sankcí, než jsou pouze pokuty, a volí vhodné sankce pro různé typy deliktů. Výše pokuty je tak v daném případě daná mj. také absencí jiného než peněžitého zásahu. Zároveň stěžovatel přehlédl, že se přestupku dopustil jako podnikající fyzická osoba, přičemž v takovém případě v obecné rovině přicházejí v úvahu přísnější tresty než u fyzických osob nepodnikajících či bez souvislosti s jejich podnikatelskou činností. Nejvyšší správní soud tak má za to, že pokud správní orgány stěžovateli uložily vyšší pokutu, než jaká přichází v úvahu u některých jiných (třeba i závažnějších) přestupků, rozhodně to samo o sobě neznamena, že je taková pokuta nepřiměřená. Pokud jde o stěžovatelovu poznámku, že by s identickým odůvodněním bylo možno udělit i pokutu dvojnásobnou, Nejvyšší správní soud konstatuje, že není povinností správních orgánů uvést přesný výpočet uložené pokuty, ale pouze srozumitelně odůvodnit její výši. To se v daném případě stalo a nic nenasvědčuje tomu, že by správní orgány subjektům v identickém postavení se stejným odůvodněním ukládaly zcela odlišné pokuty.

[27] Stěžovatel v poslední námitce kasační stížnosti namítal, že byl výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesrozumitelný, neboť z něj nebylo možno seznat, zda byl stěžovatel trestán jako dopravce či jako řidič. Konstrukci výroku rozhodnutí lze demonstrovat na této jeho části: „*Obviněný [...] se uznává vinným z přestupků podle: [...] § 35 odst. 2 písm. r) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném od 4. října 2017, kterého se dopustil tím, že jako dopravce, který provozuje taxislužby, v rozporu s § 21 odst. 3 písm. g) zákona o silniční dopravě nezajistil, aby [...] jako řidič zajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy [...]*.“ Odkazovaný § 35 odst. 2 písm. r) zákona o silniční dopravě upravuje výhradně přestupky dopravce, nikoliv přestupky řidiče. Již jen z toho je zřejmé, že byl stěžovatel stíhán jako dopravce provozující taxislužbu, a nikoliv pouze jako řidič. Uvedení stěžovatele jako dopravce i jako řidiče je dáno povahou situace, kdy plnil obě role. Z výroku je však zcela zřejmé, že měl jako dopravce zajistit, aby řidič (kterým byl rovněž) zaznamenal skutečný průběh přepravy, což však neučinil, a dopustil se tedy přestupku jakožto dopravce.

[28] Polemikou zástupce stěžovatele stran nezveřejňování osobních údajů a plné anonymizace rozsudků se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, proto nebude své úvahy opakovat a ve stručnosti odkazuje na svá četná předchozí rozhodnutí, která jsou zástupci stěžovatele známa (usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, rozsudky ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, či ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019-33, nebo také přípis předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019-7). Navíc lze dodat, že uvedený požadavek stěžovatele je již mimo rámec samotné projednávané věci a není přípustnou kasační námitkou, neboť nesměřuje proti napadenému rozsudku a opírá se o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

V. Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl úspěšný, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 9. ledna 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu